

Naiefdief

(Juni 2011)

Heerlijk zo'n vrije dag waarop je niets hoeft, alleen maar naar je werk voor een jaarlijks functioneringsgesprek. Na afloop nog even plakken, wat studenten helpen met het verbinden van papier, social talk met collega's en daarna op de fiets weer de vrijheid tegemoet.

Ben m'n woonplaats nog maar amper in of ik wordt rond vier uur aangesproken door een jongeman van een jaartje of veertig. Vaag komt zijn gezicht me bekend voor. Hij heeft een groot probleem: hij staat met de auto op de parkeerplaats bij de kerk. Sleutels en portefeuille liggen aan de binnenkant van de vrij nieuwe wagen. Geen cent op zak. Garage -waarvan hij de naam noemt- wil hem niet helpen en lid van de ANWB is hij niet. Hij vraagt me om een bedrag van € 16,20 voor de bus naar Joure om zijn reservesleutels te halen. Hij verteld iets over de E2-jeugd van Middelstum die hij vanavond moet gaan trainen, strooit me met het noemen van namen wat zand in de ogen....

Terwijl we verder lopen richting Rabobank weet ik ineens weer waar ik hem van 'ken'. Zijn zus werkte toch met me samen bij TNT? Samen sorteerden we de antwoordstukken. Ik vraag hoe het met haar gaat en weet nog dat ze in verwachting was van haar eerste kindje. Ze studeerde iets met rechten, advocatuur: ja, een slimme meid. Waarschijnlijk heeft hij haar wel eens van het werk opgehaald en dat ik hem daar van 'ken'. Terwijl ik de gevraagde twee tientjes pin, geeft hij me zijn 06-nummer door mijn nummer te draaien. M'n mobieltje ligt thuis dus kan ik het niet controleren, maar z'n schermpje zegt me dat ik nu zijn nummer heb. Ik geef hem het verse geld en wens hem veel succes. Hij zegt toe tussen half acht en acht de centen terug te brengen. "Je woont toch in een dorpje verderop? Vraagt hij. "Klopt, jaren terug, maar nu hier bij de bank om de hoek, eerste huis aan je linkerhand, op nr. 2". Nou, dat weet hij wel te vinden.... Hij maakt haast, de bus staat op het punt te vertrekken....

Het is altijd mooi dat je iemand in nood kunt helpen. Als ik dat niet doet, dan kan ik daar 's nachts uren over wakker woelen waarom ik die helpende hand niet geboden heb. Maar ja, soms ligt gebruik en misbruik erg dicht bij elkaar en is enige alertheid en assertiviteit toch wel gewenst...

Eenmaal thuisgekomen pijnig ik m'n geheugen.... Het was een typische vogel, maar ach dat heb ik ze ook wel eens over mij horen zeggen. Een vrouw belt aan: heb jij die gast geld gegeven? Zij niet, maar ze heeft wel de politie gebeld, dit ruikt niet al te fris. Ze doet haar verhaal.... het is me wel duidelijk dat hij meerdere adressen heeft afgebedeld. Een kwieke tachtiger heeft hem verteld dat zijn AOW verhoogd is. We besluiten, inmiddels anderhalf uur later, om toch even het kenteken van zijn auto te noteren, maar tegelijkertijd wuif ik dergelijke wantrouwende gedachten weg. Voel me er bijna schuldig onder om zo al bij voorbaat te oordelen. Nog maar amper de hoek van de straat om en ja hoor, er waait al een deur open: 'Klugkist, wel was dij keerl, dij mit die mit laip?' Een vrouw schudt met haar hoofd: "Dij cinten bist kwiet, hur!"

Heel langzaam, vaag en traag herinner ik me dat zijn zus wel eens over hem vertelde. Hij was aan de drugs, had geen contact meer met zijn ouders en viel zodoende zuslief lastig. Zij had hem meerdere malen de deur verwezen, was verhuist zonder haar nieuwe adres aan hem door te geven, of waren haar ouders om hem verhuist? Maar ach, dat was minstens zes jaar geleden....een mens krijgt gedurende de jaren toch nieuwe inzichten....?

Toch maar even dat kenteken noteren. Een blauwe Peugeot uit een garage in Schoonoord. Nee, dat zit wel goed, zo'n mooie auto....

Een vrouw van een straatje verderop komt langs, even later gevolgd door een collega van m'n werk, of ik morgen haar heg nog wil trimmen want zij krukt al een jaartje met haar voet. Het is nu net een doevetel in huize Klugkist, waarbij alle duiven op tilt vliegen. Opeens rinkelt de telefoon. "Heb jij, net als m'n schoonzoon, hem ook geld gegeven?" Uit de telefonische reactie blijkt dat ik het verkeerde kenteken heb genoteerd, nl. van een goudeerlijke bewoner van de Boerdamsterweg. Ik zeg haar dat ik niet weg kan omdat hij zo m'n geleende geld terug komt brengen tussen half acht en acht. Op de achtergrond hoor een lach... Via via hoop ik door ex-postcollega's te achterhalen, haar achternaam te weten te komen. Plotseling herinner ik me haar: Google vindt Hyves. Haar foto bevestigt dat ik aardig goed zit, ze is geen spatader veranderd. Via haar profiel en de digitale telefoongids bel ik haar op. Een prachtige dochter van een jaartje of zeven –ik zie haar voor me in een fotoboekje op hyves- zegt dat mama aan het sporten is. We besluiten nogmaals ter kerke te gaan om eens te kijken of die auto er nog staat. Er staan er nu meerdere, zonder enige schroom loop ik een kerkenraadvergadering binnen. Alle drie auto's zijn van de mensen hier aanwezig klinkt het stellig.

Ik besluit langs m'n mede-gulle gever te wandelen en draai het nummer van m'n geldlener: ik hoor alleen maar "ha, ha, ha". Ben er met m'n goedgebouwde blauwe ogen ingetrapt. De politie staat al voor. Ik overhandig de agenten haar naam, misschien kunnen ze er iets mee. Op de vraag van de agenten of ik toevallig m'n ID op zak heb voor het gemakkelijk noteren van m'n gegevens, grapt de heer des huizes dat dit toch wel een fikse boete wordt. Het tekent de sfeer: ontspannend, humor en berustend over onze naiviteit en het grenzeloos vertrouwen in het element 'mens'.

Het zint me niets dat die man net iets te veel van me weet: naam, telefoon- en huisnummer. Ik loop terug richting huis, moet m'n verhaal even kwijt, buurvrouw doet open en ik doe hikkend m'n verhaal... op papier ben ik beter, dus misschien kan ik het beter opschrijven dan het als losse diarree bij haar uit te winden. Ik stap op de fiets even benen strekken en realiseer me dat de tamtam erg snel gaat in een dorp en bel dus nog maar even bij m'n ouders aan. Even proatjen en een kippenpootje kluiven. Het is precies zoals ik me voel: afgekloven. Plotseling –iets na half elf- rinkelt er iets..... Politie. 'We've got him', het is alsof ik George Bush hoor praten. Of ik de volgende ochtend wel aangifte wil doen, immers een dader zonder zaak geeft vrijpraak.

Morgen laat de hond van de buuf me uit, daarna mag ik een heg snoeien. Kijk, op deze manier kom ik m'n vrije dagen wel door.... het was het enige aandachtspuntje van m'n functioneringsgesprek vandaag. Een stuwmeer ebben, opmaken van vrije dagen in alle vrijheid! Vrijheid die voor sommige lieden niet vanzelfsprekend is: tenminste als je je niet weet te gedragen....